

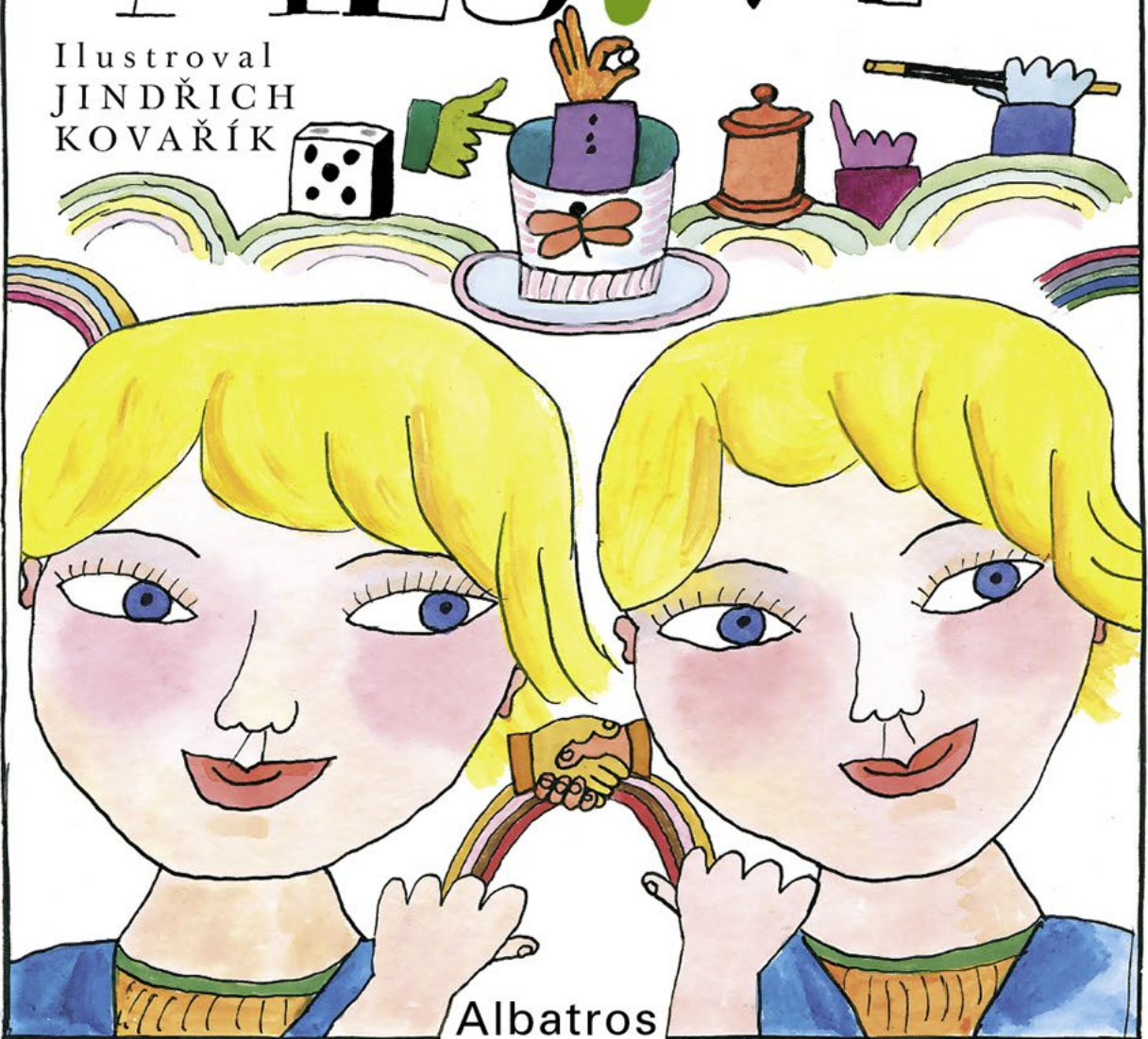
DAGMAR LHOTOVÁ

BARTOLO

MĚJ VĚ

Ilustroval
JINDŘICH
KOVÁŘÍK

Albatros

Bartolomějové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Dagmar Lhotová
Bartolomějové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

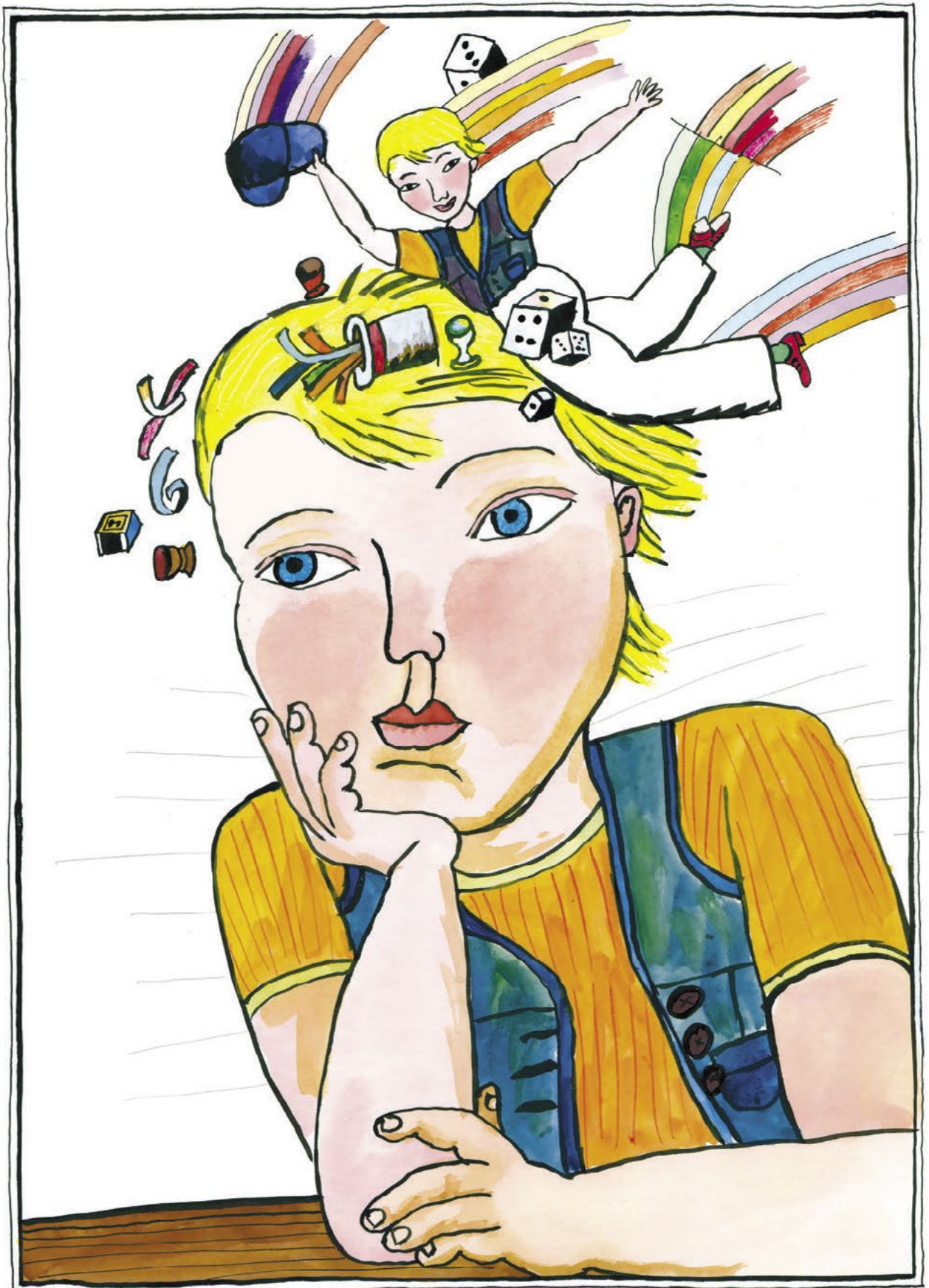
Dagmar Lhotová

Ilustroval Jindřich Kovařík

Albatros

Kniha vychází k autorčiným 90. narozeninám.

BARTOLOMĚJ

Tatínek **JAKUB**

MAMINKA

Stryček **HUBERT**

VILEMÍNKA

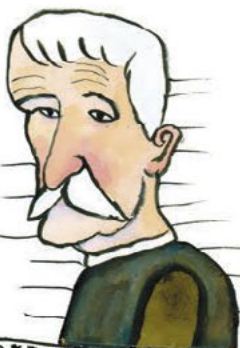
Láďa **HOŠEK**

RÍNGO **ŠEP**

Učitel **SEMÍNKO**

Dědeček **VILMA**

Pekař **KRAL**

1)

V městečku Řeřichově přšelo.

Pršelo už několik týdnů a dětem skončily mokré letní prázdniny. Vysokou trávu v zahradách dlouho nikdo neposekal, záhony i pole mizely v rybníčcích a v okapech proudila voda ve dne v noci. Městečko vypadalo jako zmoklé království začarované zlým kouzelníkem. Ten kouzelník přicházel k lidem i do snů, ale nikdo se nevydal za tajemstvím, aby jeho podivné kouzlo zlomil. Za okny, kde voda bubnovala na poplach, spali obyvatelé městečka Řeřichova sice nepokojně, ale také bez chuti věřit nějakým pohádkám. A tak pořád jen čekali, až se s novým dnem probudí slunce.

Jen Bartoloměj ze čtvrté B řeřichovské školy nemyslel na špatné počasí, ale na zvláštní kouzlo, které by mu přičarovalo bratra. Kouzlo však ulétalo bůhvíkam, ve dne stejně jako v noci. Bartoloměj už několikrát ve snu zahlédl cestu plnou slunce a písku. A ten zlatý písek se vléval do obrovské pouště jako řeka do moře. Na poušti byl kámen a na něm seděl kluk. Bartoloměj se k němu chtěl rozběhnout, popovídat si s ním, ale nohy měl těžké, a jakmile udělal krok, bořily se mu do písku. Volal ze všech sil a ten neznámý kluk také, mávali na sebe rukama, jako když ptáci rozpínají křídla, ale pak se oba znenadání proměnili v sochy. Dívali se na sebe, dokud slunce nezapadlo a nepřišla úplná tma. A do té úplné tmy se potom Bartoloměj pokaždé probudil.

„Kohopak to pořád v noci voláš?“ zeptala se maminka u snídani. Nalila do skleněných šálek čaj a hned pokračovala. „Asi dlouho večer čteš. Nebo si vymýšlíš ty své příběhy a bitvy nebo

válčíš pod peřinou se sádrovými indiány nebo...“ Maminka se nadechla, aby pokračovala, ale vtom přiletěla na stůl andulka a stoupla si mezi šálky.

„Dobrou chuť,“ řekl ospale tatínek a začal si mazat máslo na chleba.

Potom udělal ze suchého krajíčku několik kuliček a roztržitě je žmoulal mezi prsty. Andulka popolétla a sedla si na tatínkovy obroučky brýlí, které měl na stole položené. Bylo to její oblíbené místo.

Chvíli bylo ticho. Maminka se už na nic neptala, jen se několikrát podívala na Bartoloměje. I do něho pod stolem drcla špičkou svých pantoflíčků. V každém jejím pohybu bylo něco zvláštního. Jako by Bartoloměje tiše povzbuzovala a domlouvala mu.

Také on jí dával různá znamení. Nakonec zakroutil rozhodně hlavou a namířil na maminku ukazováček.

„Přestaň s tím válčením alespoň u snídane,“ všiml si toho tatínek. „Vůbec se mi nelíbí, když na někoho míříš pistolí, i kdyby to bylo jen tak!“

„To přece nebyla pistole,“ bránila maminka Bartoloměje, „ale hra s rozpočítadlem...“

Tatínek nakoukl do Bartolomějova šálku, z kterého bylo jen nepatrně upito. Určitě si myslel, že na hraní je teď sotva vhodná doba. Byl nejvyšší čas jít do školy.

„Nechceš si třeba jednou zahrát na Otesánka?“ zeptal se. „To by bylo docela užitečné.“

Maminka se hned přidala:

„Jsem pro, pokud nespolkne ještě nás jako ten opravdový valibuk!“

Všichni se tomu museli zasmát, protože Bartoloměj se vůbec nepodobal Otesánkovi z pohádky. Byl drobný a tenký a bál se plných talířů i velkých soust. Tatínek si vzpomněl, že v dětství také nerad snídal, ale nikdy to na sebe neprozradil.

Bartolomějovi chleba v puse spíš rostl, než ubýval, a když ho konečně zdolal, připadal si jako ten nejhodnější kluk. Doufal, že teď konečně začne maminka mluvit o zítřejších narozeninách. Vždyť celé ráno jen číhali na správnou chvíli, kdy tatínka překvapí tím nejneobvyklejším přáním, jaké kdy bylo.

Ta chvíle se vytrácela jako pára z hrníčků, až se rozplynula docela. Tatínek se s Bartolomějem rozloučil obvyklým „Opatruj se!“ a vystrčil ho ze dveří.

Ze školní tašky vypadlo malé psaníčko. Schovávalo větu, kterou Bartoloměj včera tak krasopisně napsal. Položil honem obálku na stůl, ale neříkal nic.

„To je pro mě?“ zajímal se tatínek.

Za jeho zády mávala maminka na Bartoloměje a ústy něco neslyšně vyslovovala. Bartoloměj jí i tak dobře rozuměl. Slibovala, že se u tatínka přimluví. Sama k tomu měla pořádný důvod, a proto tak ráda přijala roli spiklence.

2)

Bartolomějův tatínek se jmenoval Jakub a příjmením Hrabě. Byl vedoucím jednoho oddělení v malém obchodním domě na náměstí městečka Řeřichova. Prodával televizory. Ale doma neměli žádný.

„To je lež jako věž,“ říkali spolužáci Bartolomějovi a mysleli si, že u Hrabětů mají televizory přinejmenším dva. „Pořád si na nás jen vymýšlí!“

—II

To byla první nespravedlnost. Druhá nespravedlnost bylo Bartolomějovo jméno. Z lavic se často ozývalo: „Pane hrabě, komoří čeká, pane hrabě, máme zapřahat? Co si bude pan hrabě přát na přesnídávku?“ A jindy zase holky volaly: „Hele, hrabě,